

tingelser til Loven, saa er der maaskee et Mindel tilbage, som endnu ikke er nævnt, og det er, at man bestemmer, at Udførelsen af Loven, der ganske vist, seet fra det administrative Standpunkt, maa overgives i Ministerens Hænder, bindes til en Control, som udgaaer fra Rigsdagen og som, uden at det staaer foreskrevet i Loven, selv kan optage i sig saa at sige den Erkjendelse, som ved Forhandlingen af Loven maa antages at have været hos de forskjellige Thing. Det er, troer jeg, nærmest de Forandringer, som vi maae prøve paa at gjøre i Loven, naar den kommer til 2den Behandling, hvilket naturligtvis maa komme til at skee saasnart som muligt. — Jeg vil slutte med det, jeg begyndte med, at vi bør forsøge paa at overtale Regjeringen til at tage imod en større Indrømmelse end den, som her er forlangt, men dersom vi ikke kunne naae det, skulle vi dog ikke forkaste den foreliggende Lov, men see at binde den til saadanne Betingelser, at den saa nær som muligt kommer til at opfylde det, der maa være vort særlige Formaal.

Grundtvig: Da det er min fulde Overbeviisning, at det sandeste Ord, der er talt om denne Sag, turde være det, at enhver Time, det uforsødent opsættes at komme til Hjælp i den nærværende Nød, nødvendigvis forøger Nøden, saa kan jeg ikke nægte, at Meget af hvad jeg har hørt, blandt Andet ogsaa det, der nylig blev udtalt om de Betingelser, som det skulde være klogt at knytte til den Bemyndigelse, Regjeringen forlanger, eller om de nærmere Oplysninger, som vi skulde fordrer,

er aldeles forkasteligt. Jeg seer ikke, at vi kunne gjøre Andet til Gavn for denne Sag, end saasnart som muligt og saa hurtigt, som Forretningsordenen eller en hjemlet Afvigelse derfra tillader, at vedtage Loven. Det kan være meget muligt, at der behøves meget Mere for om muligt at afhjælpe den Penge-mangel, der for Diebliffet er tilstede, og at fremme det standsede Omløb, som jo aabenbart er det, som trykker det Hele; men saameget mindre synes det mig tilraadeligt derfor at udtrække Sagens Behandling eller at tvistes derom med den høitærede Indenrigsminister, som det vistnok ogsaa er meget sandt, hvad der er anført, at Regjeringen vistnok vilde være baade bemyndiget og, jeg vil sige med Rette kunde fundet sig dreven til at hjælpe uopholdelig, det være sig igjennem den særlige Minister for Kongeriget, eller, hvad der synes aller-naturligst, igjennem Finantsministeren for Monarchiet uden at gaae til nogen af de enkelte Landsdeles Repræsentationer, for at erholde en Bemyndigelse til at anvende enten Meget eller Lidet. Da der nu heller ikke ved denne Bemyndigelse kræves noget bestemt Hensyn enten til Fælleskassen eller til nogen anden Side, hvorfra Laanet skulde gjøres, eller til de Betingelser, hvorunder Laanet skal afflattes, saa synes det mig, at Alt, hvad der angaaer dette, ogsaa ligger udenfor Sagen og vistnok helst maatte tilfidesættes i dette Diebliff. Jeg skal derfor tilraade baade nu og ved en følgende Behandling af Sagen kun at stemme for, hvad vi jo Alle maae være overbeviste om, at der høiligen behøves, enten det saa er tilstrækkeligt eller ikke.